

Çinçin

– Karamel · 17 Ocak 2012

Minicik mavi tasmalı ve ucundaki çingırağıyla bir gün yan bahçede ağlarken bulduk onu. Küçücük bir tekir kedi idi. Her ne kabahat işlemiş, ne hata yapmışsa kovulmuştu tahammülsüz sahibinin evinden. Tabaktan yemeğe alışmıştı, bilmezdi ki avlanmasını... Acıkınca da, ağlıyordu kapılarda işte...

Hemen koşup besledik onu. İnsanlara öyle bir güven duyuyordu ki, herkese sürünüp mırıldıyordu zaten. Belli ki kendisini özlemeyen vicdansız sahibinin özlemini bizimle gideriyordu.

Çingırağına bakıp adını "Çinçin" koyduk. Bahçemizde beslemeye başladık onu, bir yandan da yeni bir ev arıyorduk havalar bozmadan. Kendimiz eve almak istesek de, evdeki kedimizin minik Çinçin'e zarar vermesinden çekiniyorduk.

Bir süre sonra alt katlardan şikayetler gelmeye başladı. Çinçin soğuğa alışık değildi, havalar serinleyince evlere girmeye çalışıyor, öfkeyle dışarı kovalanıyordu.

Bir gün baktık, birisi çingıraklı tasmalı boynundan. Tabii, o artık sokak kedisiydi, tasma onun neyineydi?

Derken kış geldi, yağmurlar başladı. Çinçin yağmurlu havalarda apartmanın girişine sığıyor, orada kuru kalmaya çalışıyordu. Her seferinde de "tüyleri çantamıza bulaşıyor, girmesin buraya" şikayetleri yükseliyordu apartmandan. Oysa Çinçin donuyordu.

Onu kutuya koyup apartmanımızın boş duran bir dairesine yerleştirdik, ama o buz gibi, insansız yere dayanamadı. Sahibinin, evinin sıcaklığını arıyordu.

Çaresiz apartmandaki merhametsizlerin itirazlarına aldırılmayıp bahçeye bir kutu koyduk, içine örtüler serdik Çinçincik sığınsın diye. Günde iki kez inip tıka-basa besledik ki yokluk çekmesin. Hem karnını doyuruyor, hem de sevgiye doyuruyorduk onu. Biz ona sarıldıkça o bize sürünüyor, sıcacık sevgisini veriyordu karşılığında. Ve her seferinde bağrımıza taş basıp, onu bahçede bırakıp gözümüz arkada eve çıkıyorduk. "Bir gün daha, bir gün daha" diyerek...

Dün öğlen sosislerini yedi, keyfi yerindeydi. Duyduk ki kar geliyor, daha sağlam bir kutu yaptık ona. Akşam bahçeye indiğimizde Çinçin kutusunda baygın yatıyordu. Buz gibi soğumuştur. Karanlık akşamda, karların altında koşa koşa veterinerine gittik, Çinçin hemen yoğun bakıma alındı. "Geçecek kızım, iyileşince seni eve alacağım" dedim. Bunu neden daha önce söylememiştim ki ona?

Bu sabah haberi aldım: Çinçin'immin minicik kalbi bu soğuk, sevgisiz, karanlık dünyaya daha fazla dayanamamıştı. Veteriner "belki araba çarpmıştır, belki tekme yemiştir, belki köpek saldırmıştır" dedi... Zaten ne önemi vardı ki? Kimsenin kendisini istemediği bu yerden bir yaşını bile tamamlayamadan ayrılmıştı. Gerisinde de büyük bir pişmanlıkla dolu iki kişiyi bırakarak...

Onu daha yavruyken sokağa atan sahibi mi? Eminim o hala kedisinin karlarda koşup oynadığını düşünerek sıcak yatağında huzur içinde uyuyordur...